Pictez doar în cuvinte

On Martie 10, 2019

Un scris care urmează meandrele sufletului este mișcarea unei pensule pe pânza unui subiect prins între două lumi asemănătoare.

Ceea ce furnizează înțelegerii mele toate materialele gândirii cele mai înalte, din care planurile universului alcătuiesc cea mai mare parte a credinței mele în conceptele legate de superioritate, este purtarea de grijă a esenței mele de creator potrivit unui destin artistic de excepție. Înțelegerea mecanismului generator de autenticitate, cu trimitere la densitatea vizuală a imaginilor menite să constituie un eveniment revelator, am căpătat-o printr-o corelare a simbolurilor dispuse într-o prelungire a lucrurilor sfinte atașate existenței umane, dar și pentru o încadrare mai strictă în regulile științei.

Simbolurile se produc sub influența modelatoare a unei ființe care poartă în sine motivul înțelesului unei existențe desprinsă din orizontalitatea atemporalității, extrasă din mașinăria bine unsă a unei lumi „veșnice" atât de diferită de îngustul și searbădul cotidian. Resorturile estetice folosite pentru a pune în vibrație sufletul uman cu ajutorul simbolurilor sunt culoarea pură a turcoazului, în cazul picturii, iar în cazul scrisului de mare finețe se face legătura cu expresiile de largă circulație în spațiul literar al secretelor agreabile (metafore, personificări, epitete, asocieri, analogii).

Nu-mi recunosc nici acum ipostazele, nu știu în ce m-am metamorfozat de-a lungul timpului, dar mă simt prins între argintul viu al cunoașterii cele mai înalte și universul larg de înțelesuri al regăsirii spirituale.

Pictura este similară scrisului tot așa cum natura rezonează cu funcția vizualității, așa cum sufletul rezonează cu ceea ce ochii observă într-un sistem determinist. Expresivitatea, finețea execuției și strălucirea coloritului rezonează cu profunzimea gândirii în definirea conceptelor legate de identitate, de alteritate și de diversitate artistică și culturală din necesitatea perspectivei relaționale în studiul fenomenelor sociale.

Așadar, sunt îndreptățit să mă consider mai mult decât un pictor care oscilează între erudiție și penel, ci un întreg univers al expresiilor artistice implicate în actul scriitoricesc.

Leadership: Poți face dovada permanentă a unei superiorități estetice descriind experiența psihologică a atașamentului față de o imagine care chiar dacă este direct legată de caracteristicile personalității tale, are o existență și un destin inconfundabil?

Când mă raportez în mod inovator la actul picturii, cu privire la felul cum trebuie să transmit o emoție, îmi amintesc ce spunea criticul literar Hippolyte Taine despre prozatorul francez La Fontaine care simțea și imortaliza totul în imagini veritabile:

"El nu descrie numai pasiunile sufletului, ci simte că imaginația omului este organică, că pentru a înțelege diversitatea sentimentelor, trebuie urmărită diversitatea gesturilor și atitudinilor. Că nu vedem spiritul decât prin intermediul trupului. El descrie la fel cum povestește, vizualizând și în detaliu: căci a descrie înseamnă a povesti, și singura diferență este că, în cel de-al doilea caz, amănuntele se succed, în timp ce în primul caz ele sunt împreună."

Prima prevedere în actul scriitoricesc, la fel ca în cazul picturii, este bogăția detaliilor și

căutarea trăsăturilor particulare menite să declanșeze anumite emoții. Ceva mă îndeamnă să-mi imaginez viața în oglinda lucrurilor existente în jur, să organizez întreg spațiul tabloului, jocul reprezentărilor redublate și posibilitatea de a privi lucrurile din perspectiva unui vis, a unui delir poetic, a unui flashback, ca o revelație a unei realități absolute sau ca un gând legat de ceea ce vreau să fac pentru Dumnezeu.

Din punct de vedere psihologic, artistul este atașat de o imagine a realității prin luarea în considerare a studiului omului în toate ipostazele sale (de creator și muză), interpretând destinul acestuia, consecințele și rolul său în societate, în funcție de impresia vizuală a detaliilor (cromatice) care ar fi în avantajul unei memorii colective. Destinul inconfundabil al omului trebuie să parcurgă faimoasa metaforă a statuii care prinde viață datorită dragostei Creatorului pentru artă.

Leadership: Poți să tratezi subiectul unui tablou din perspectiva unei idei dominante care parcurge frumoasa metaforă a unui teritoriu în care poți coexista timp îndelungat prin prisma rolului de Alter-Ego?

Un scris care urmează meandrele sufletului este mișcarea unei pensule pe pânza unui subiect prins între două lumi asemănătoare: simbolul unei creații divine dăruite omului cu un coeficient înalt de sensibilitate și simbolul unei învieri spirituale. Aici avem de a face cu o realitate văzută din perspectiva unui mod de confruntare a ființei cu limita, cu destinul, dar și cu imaginea unei lumi idilice pe linia valorificării elementelor de limbaj asimilate pentru consolidarea deprinderilor improvizatorice.

Aceasta este adevărata improvizație literară: să te consideri mișcarea fină a pensulei care declanșează o întreagă gamă de sentimente extraordinare în sufletul privitorului. Densitatea vizuală a informației pe care o furnizez printr-o asortare echilibrată a culorilor este, deci, punctul forțe în creativitatea ce nu ezit să o calific drept excepțională a mediului artistic deschizător de apetit pentru imaginea unei realități simbolice, reactualizată prin mesajul unei gândiri emoționale de o mare frumusețe.

Un acord autonom în marea orchestrației. Înainte să ajungi la conținutul intrinsec al fiecărei culori și al fiecărei teme trebuie să explici o revelație care să anuleze teoriile clasicilor, tot așa cum un excelent anatomist explică resorturile corpului omenesc din propria experiență de bun observator al faptelor izolate și de analist profund al fenomenelor diverse, misterioase.

O revelație poate fi ilustrată prin dialogul intim dintre: ceea ce ești atunci când trasezi pe pânză caracteristicile modelului reinventat după strategii ale memoriei și ceea ce ești atunci când vei termina tabloul, privindu-te pe tine în ipostaza modelului. Aici intervine Alter-Egoul, "străinul cu care creatorul face o pace provizorie", doar pentru a realiza o nouă variantă a personalității sale.

Leadership: Poți să-ți perfecționezi arta de a te menține în autenticitate folosind ansamblul "simbol-semnificație" din care să transpară imaginea unei realități care să însemne mai mult decât suma părților sale componente?

Sub aspectul unui amestec de culori aprinse și îndrăznețe, proporțiile determinărilor esențiale și obiective ale prezentului, în cazul unui artist autentic, nuanțează magia fantasticului și se pot întoarce cu inima și mintea în lumea poveștilor cu tâlc și cu substrat mistic în care "trupul lui Hristos" sau "Elixirul Tinereții" sunt privite din unghiuri surprinzătoare. Una este să ordonezi întregul semantism al unui univers simbolic, cu totul altceva este să exprimi "înaltul unui cer care n-a fost niciodată la fel" în adâncul spațiului.

O cale de a ajunge la un scris plin de însuflețire folosind ansamblul "simbol și semnificație"

este să prospectezi necesitatea reînnoirii artei pornind de la conștientizarea proprietăților specific fiecărei culori (emană căldură, atrage atenția, stimulează nervii) și a corespondenței lor spirituale. Impasul care intervine în acest caz, pe lângă faptul că este necesară funcția de explorare a "inefabilului", între figurat și abstract, constă în a defini un spațiu de realitate care să inspire o poveste.

În conceptele legate de superioritatea estetică, constând în descompunerea ideilor în unități și în reducerea la senzații și reflecții, domină efectul de cruce: *atenția, înțelegerea, expresivitatea și erudiția* sunt redate prin metafore ca: "o mângâiere de galaxii", "soarele dreptății", "pântece de mercur", "o moarte care să nu fie sfârșitul", etc.

Schimbarea calitativă a întregului imaginii care poate produce dependența de o succesiune de fapte și evenimente, îmi oferă spre analiză experiența unei picturi care capătă o viață a ei, îmbătrânind în timp ce proprietarul își păstrează tinerețea. O simplă linie de contur care în termenii artei clasice este o categorie elementară a sintaxei plastice.

O imagine a realității poate să însemne mai mult decât suma părților sale componente atunci când ea se întemeiază pe instinctul de metaforizare, pe resursele aperceptive ale imaginației care posedă libertatea de a combina perspective, forme, elemente, teme total diferite de artă, de la compoziții cu personaje, la compoziții abstracte.

Pictez doar în cuvinte ori de câte ori doresc să controlez sentimentele corespunzătoare imaginii pe care mi-am format-o cu privire la realitate. Titlul acesta este o metaforă potrivită pentru o conversație cu mine însumi desprinsă parcă dintr-un tablou cu peisaj de primăvară, unde munții se succed în multe planuri, topindu-se în cer, în care o singură culoare îmi face cel mai mult cu ochiul: azurul, o culoare a nostalgiei sau a infinitului.

Source: https://neculaifantanaru.com/pictez-doar-in-cuvinte.html